

17 Μαΐου, 1996

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΚΑΙ 28 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΕΛΕΤΗΣ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ ΜΕΣΩ ΑΔΕΑ

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 147/95)

5 *Οι περί Κυπριακού Οργανισμού Αθλητισμού Νόμοι 1969-1985 — Το Άρθρο 9(1)(γ) δίδει αρμοδιότητα στην Ανώτατη Δικαστική Επιτροπή Αθλητισμού να εκδικάζει αθλητικά παραπτώματα που συνιστούν αντιαθλητική συμπεριφορά — Η τροποποίηση του Άρθρου 9 (1)(γ) με τον Ν. 62 (1)/93 απλώς εξειδικεύει τα παραπτώματα που αποτελούν αντιαθλητική συμπεριφορά.*

10 Ο αιτητής προσέβαλε την απόφαση της Ανώτατης Δικαστικής Επιτροπής Αθλητισμού (ΑΔΕΑ) ημερομηνίας 30/11/94 με την οποία είχε απορριφθεί ως απαράδεκτη η προσφυγή του κατά του αθλητικού σωματείου ΕΝΑΔ και του διοικητικού συμβουλίου του Κυπριακού Οργανισμού Καλαθόσφαιρας (ΚΟΚ).

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

20 Κατά την ενώπιόν της διαδικασία η ΑΔΕΑ, αυτεπάγγελα ήγειρε το ζήτημα: κατά πόσον η ενώπιόν της προσφυγή ήταν παραδεκτή, ενόψει της τροποποίησης του Άρθρου 9(1)(γ) των περί Κυπριακού Οργανισμού Αθλητισμού Νόμων 1969-1985, στο οποίο στηριζόταν η προσφυγή, που έγινε με τον Ν.62(1)/93, εφόσον τα γεγονότα, που αποτελούσαν το βάθος της προσφυγής, έλαβαν χώραν στις 20.10.90. Η απόφαση της ΑΔΕΑ επί του ζητήματος έχει ως ακολούθως:

“Έχουμε μελετήσει προσεκτικά όλα τα θέματα και πιστεύουμε ότι η παρούσα προσφυγή δεν μπορεί να προχωρήσει και πρέπει ν’ απορριφθεί διότι τα ισχυριζόμενα παραπτώματα έλαβαν χώραν το 1990 και εν πάση περιπτώσει πριν τη θέσπιση του Νόμου 62(1)/93 το οποίο καθιστά σαν αθλητικό παράπτωμα συμπεριφορά η οποία είναι αντιαθλητική”.

5

Ο δικηγόρος του αιτητή εισηγείται πως η απόφαση της ΑΔΕΑ είναι νομικά εσφαλμένη γιατί η τροποποίηση που επέφερε ο Ν.62(1)/93 στο βασικό Νόμο δε μεταβάλλει καθόλου την αρμοδιότητα της ΑΔΕΑ, που της παρέχεται από το Άρθρο 9(1)(γ) του βασικού Νόμου. Η τροποποίηση απλώς εξειδικεύει και απαριθμεί πράξεις ή παραλείψεις που θεωρούνται ως αντιαθλητική συμπεριφορά. Τούτο όμως δεν αφαιρεί τίποτε από την αρμοδιότητα της ΑΔΕΑ να επιλαμβάνεται υποθέσεων για αντιαθλητική συμπεριφορά, σύμφωνα με τις διατάξεις του Άρθρου 9(1)(γ) του Νόμου.

10

15

Απλή ανάγνωση του Άρθρου 9(1)(γ) αναπόφευκτα οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η εισήγηση του δικηγόρου του αιτητή είναι ορθή. Το άρθρο δίδει αρμοδιότητα στην ΑΔΕΑ να εκδικάζει αθλητικά παραπτώματα που συνιστούν αντιαθλητική συμπεριφορά. Πριν από την τροποποίηση του Άρθρου τούτου, με την απαρίθμηση και εξειδίκευση των πράξεων που αποτελούν αντιαθλητική συμπεριφορά, η ΑΔΕΑ είχε αρμοδιότητα να κρίνει, βάσει των γεγονότων της υπόθεσης που είχε ενώπιόν της, κατά πόσον η καταγγελλόμενη συγκεκριμένη πράξη αποτελούσε αντιαθλητική συμπεριφορά. Η κρίσιμη παράγραφος, που παρατέθηκε πιο πάνω, από την επίδικη απόφαση της ΑΔΕΑ αποδεικνύει το νομικό της σφάλμα. Υπογραμμίζεται η τελευταία φράση.

20

25

30

“Και εν πάση περιπτώσει πριν τη θέσπιση του Νόμου 62(1)/93 το οποίο καθιστά σαν αθλητικό παράπτωμα συμπεριφορά η οποία είναι αντιαθλητική.”

Η ΑΔΕΑ εκφράζει ουσιαστικά την άποψη πως είναι μετά τη θέσπιση του τροποποιητικού Νόμου Ν.62(1)/93, που δημιουργήθηκε το αθλητικό παράπτωμα της αντιαθλητικής συμπεριφοράς. Αυτό είναι λάθος γιατί η φράση “όπως εκδικάζει αθλητικά παραπτώματα συνιστάμενα εις αντιαθλητικήν συμπεριφοράν” απαντάται εις την παράγραφο (γ) του Άρθρου 9(1) του βασικού Νόμου, όπως τροποποιήθηκε με τον Ν.87/85.

35

40

Η προσφυγή επιτυγχάνει με £150 έξοδα.

Προσφυγή.

5 Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Ανωτάτης Δικαστικής Επιτροπής Αθλητισμού με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του αιτητή κατά του αθλητικού σωματείου ΕΝΑΔ και του Διοικητικού Συμβουλίου του Κυπριακού Οργανισμού Καλαθόσφαιρας.

A. Γεωργιάδης και Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

10 Σ. Σαμψών, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

15 ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Ο αιτητής προσβάλλει την απόφαση της Ανωτάτης Δικαστικής Επιτροπής Αθλητισμού (ΑΔΕΑ), της 30.11.94, με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του κατά του αθλητικού σωματείου ΕΝΑΔ και του διοικητικού συμβουλίου του Κυπριακού Οργανισμού Καλαθόσφαιρας (ΚΟΚ).

20 Τα γεγονότα της υπόθεσης δεν ενδιαφέρουν γιατί η απόρριψη της προσφυγής του αιτητή από την ΑΔΕΑ βασίζεται σε ένα προδικαστικό νομικό σημείο που αυτεπάγγελα εξέτασε, αφού προηγουμένως δόθηκε η ευκαιρία στους δικηγόρους να το αναπτύξουν.

25 Η επίδικη απόφαση της ΑΔΕΑ, η σύνθεση της οποίας απαρτιζόταν από γνωστούς δικηγόρους, είναι διατυπωμένη σε δικαστικό ύφος και γι' αυτό περιεκτική και ευκρινής. Κατά την ενώπιόν της διαδικασία η ΑΔΕΑ, όπως είπα, αυτεπάγγελα ήγειρε το ζήτημα: κατά πόσον η ενώπιόν της προσφυγή ήταν παραδεκτή, ενόψει της
30 τροποποίησης του άρθρου 9(1)(γ) των περί Κυπριακού Οργανισμού Αθλητισμού Νόμων 1969-1985, στο οποίο στηριζόταν η προσφυγή, που έγινε με τον Ν.62(1)/93, εφόσον τα γεγονότα, που αποτελούσαν το βάθος της προσφυγής, έλαβαν χώραν στις 20.10.90. Η
35 απόφαση της ΑΔΕΑ επί του ζητήματος έχει ως ακολούθως:

“Έχουμε μελετήσει προσεκτικά όλα τα θέματα και πιστεύουμε ότι η παρούσα προσφυγή δεν μπορεί να προχωρήσει και πρέπει
40 ν' απορριφθεί διότι τα ισχυριζόμενα παραπτώματα έλαβαν χώραν το 1990 και εν πάση περιπτώσει πριν τη θέσπιση του Νόμου 62(1)/93 το οποίο καθιστά σαν αθλητικό παράπτωμα συμπεριφορά η οποία είναι αντιαθλητική”.

Κατά συνέπεια, η ΑΔΕΑ απέρριψε την ενώπιόν της προσφυγή χωρίς να προχωρήσει να εξετάσει την ουσία της.

Ο δικηγόρος του αιτητή εισηγείται πως η απόφαση της ΑΔΕΑ είναι νομικά εσφαλμένη γιατί η τροποποίηση που επέφερε ο Ν.62(1)/93 στο βασικό Νόμο δεν μεταβάλλει καθόλου την αρμοδιότητα της ΑΔΕΑ, που της παρέχεται από το άρθρο 9(1)(γ) του βασικού Νόμου. Η τροποποίηση απλώς εξειδικεύει και απαριθμεί πράξεις ή παραλείψεις που θεωρούνται ως αντιαθλητική συμπεριφορά. Τούτο όμως δεν αφαιρεί τίποτε από την αρμοδιότητα της ΑΔΕΑ να επιλαμβάνεται υποθέσεων για αντιαθλητική συμπεριφορά, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 9(1)(γ) του Νόμου που, έχει ως εξής:

“9. Η Ανωτάτη Δικαστική Επιτροπή Αθλητισμού κέκτηται τας εξής αρμοδιότητας:

.....
 (γ) Όπως εκδικάζη αθλητικά παραπτώματα συνιστάμενα εις αντιαθλητικήν συμπεριφοράν ή εις παράβασιν ή μη συμμόρφωσιν προς τας διατάξεις του παρόντος Νόμου ή των δυνάμει αυτών εκδοθέντων Κανονισμών.”

Κατά τη γνώμη μου απλή ανάγνωση του παραπάνω άρθρου αναπόφευκτα οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η εισήγηση του δικηγόρου του αιτητή είναι ορθή. Το άρθρο δίδει αρμοδιότητα στην ΑΔΕΑ να εκδικάζει αθλητικά παραπτώματα που συνιστούν αντιαθλητική συμπεριφορά. Πριν από την τροποποίηση του άρθρου τούτου, με την απαρίθμηση και εξειδίκευση των πράξεων που αποτελούν αντιαθλητική συμπεριφορά, η ΑΔΕΑ είχε αρμοδιότητα να κρίνει, βάσει των γεγονότων της υπόθεσης που είχε ενώπιόν της, κατά πόσον η καταγγελλόμενη συγκεκριμένη πράξη αποτελούσε αντιαθλητική συμπεριφορά. Η κρίσιμη παράγραφος, που παραθέτω πιο πάνω, από την επίδικη απόφαση της ΑΔΕΑ αποδεικνύει το νομικό της σφάλμα. Υπογραμμίζω την τελευταία φράση.

“Και εν πάση περιπτώσει πριν τη θέσπιση του Νόμου 62(1)/93) το οποίο καθιστά σαν αθλητικό παράπτωμα συμπεριφορά η οποία είναι αντιαθλητική.”

Η ΑΔΕΑ εκφράζει ουσιαστικά την άποψη πως είναι μετά τη θέσπιση του τροποποιητικού Νόμου Ν.62(1)/93, που δημιουργήθηκε το αθλητικό παράπτωμα της αντιαθλητικής συμπεριφοράς. Αυτό είναι λάθος γιατί η φράση “όπως εκδικάζει αθλητικά παραπτώματα συνιστάμενα εις αντιαθλητικήν συμπεριφοράν” απαντάται εις την παράγραφο (γ) του άρθρου 9(1) του βασικού Νόμου, όπως τροποποιήθηκε με τον Ν.87/85, και που παραθέτω πιο πάνω.

Η προσφυγή γίνεται αποδεκτή, η επίδικη απόφαση της ΑΔΕΑ ακυρώνεται με £150 έξοδα υπέρ του αιτητή.

*Η προσφυγή επιτυγχάνει με £150
έξοδα υπέρ του αιτητή.*